

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 23Tos/59/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3122010326
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marián Dunčko
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:3122010326.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Dunčka a sudcov Mgr. Mareka Anovčina a JUDr. Beáty Javorkovej na neverejnom zasadnutí konanom dňa 09. júna 2022 prejednal sťažnosť prokurátorky Okresnej prokuratúry Trenčín v trestnej veci odsúdeného

P. M.,

nar. XX.XX.XXXX v U., trvale bytom U. O. U. nad X., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v Ústave na výkon trestu odňatia slobody llava,

ktorú podal proti uzneseniu Okresného súdu Trenčín sp. zn. 37PP/85/2022 zo dňa 21.03.2022 a takto jednomyseľne

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. sa sťažnosť prokurátorky zamietá, pretože nie je dôvodná.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sp. zn. 2T/10/2019 zo dňa 06.05.2020 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 23To/72/2020 zo dňa 11.01.2021 bol P. M. odsúdený pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. j) Tr. zák. k trestu odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov, pre výkon ktorého trestu bol zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Uznesením súdu prvého stupňa bol odsúdený P. M. podľa § 66 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. v spojení s § 415 ods. 1 Tr. por. podmienene prepustený z výkonu vyššie uvedeného trestu. Podľa § 68 ods. 1 Tr. zák. mu bola určená skúšobná doba na 4 roky a súčasne mu bol nariadený probačný dohľad na 2 roky s uložením povinnosti podľa § 51 ods. 4 písm. k) Tr. zák. spočívajúcej v príkaze, aby sa v čase probačného dohľadu zamestnal alebo sa uchádzal preukázateľne o zamestnanie.

Proti tomuto uzneseniu podala v zákonnej lehote prokurátorka sťažnosť, zahŕňiac ju do zápisnice o verejnom zasadnutí ihneď po jeho vyhlásení. Následne sťažnosť už písomne odôvodnil prokurátor Okresnej prokuratúry Trenčín. Uviedol, že u odsúdeného neboli splnené obidve materiálne podmienky pre jeho podmienene prepustenie. Poukázal na to, že už ústav skonštatoval, že odsúdený spĺňa len čiastočne podmienky na podmienene prepustenie. Ďalej poukázal na to, že odsúdený si vykonáva trest odňatia slobody síce za menej závažný trestný čin, avšak vzhľadom na jeho doterajší život, najmä na skutočnosť, že bol v minulosti 10-krát súdne trestaný, nie je dôvodné predpokladať riadne vedenie života u odsúdeného po vykonaní pomernej časti uloženého trestu. Navrhol, aby krajský súd podľa § 194 ods. 1 písm. b) Tr. por. napadnuté uznesenie zrušil a uložil súdu prvého stupňa, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

Krajský súd v Trenčíne, ako súd nadriadený súdu prvého stupňa, primárne zistiac, že podaná sťažnosť je prípustná (§ 185 Tr. por.), bola podaná oprávnenou osobou (§ 186 Tr. por.) a v zákonom stanovenej lehote (§ 187 Tr. por.), na neverejnom zasadnutí podľa § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, ako aj konanie, ktoré týmto výrokom predchádzalo, pričom dospel k záveru, že sťažnosť prokurátorky nie je dôvodná.

Súd prvého stupňa správne procesne postupoval, keď o návrhu odsúdeného na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody rozhodoval na verejnom zasadnutí, na vykonanie ktorého mal splnené všetky zákonné podmienky. Odsúdený tu mal možnosť vyjadriť sa k priebehu svojho výkonu trestu odňatia slobody, ako aj k dôvodom, pre ktoré navrhoval svoje podmiennečné prepustenie.

K splneniu zákonných podmienok pre podmiennečné prepustenie podľa § 66 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. krajský súd uvádza, že splnenie formálnej podmienky z pohľadu dĺžky doteraz vykonaného trestu odňatia slobody bolo preukázané. Odsúdený ku dňu 10.03.2022 vykonal viac ako 1/2 z uloženého trestu odňatia slobody (ďalej len „trest odňatia slobody“).

Pokiaľ ide o sťažnostné námietky prokurátora v tom smere, že u odsúdeného neboli splnené obidve materiálne podmienky pre jeho podmiennečné prepustenie, s týmito sa krajský súd po preskúmaní veci nestotožnil, pričom v plnom rozsahu poukazuje na správne a najmä vyčerpávajúce odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa. K tomu krajský súd dodáva, že splnenie týchto zákonných podmienok je predmetom dokazovania na verejnom zasadnutí a v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. súd hodnotí dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu, a to jednotlivo i v ich súhrne.

Teda v zhode s názorom súdu prvého stupňa krajský súd jednak vyhodnotil správanie sa odsúdeného počas doterajšieho výkonu trestu odňatia slobody a plnenie jeho povinností ako prejav polepšenia, čím bola u neho splnená prvá materiálna podmienka.

Hodnotenie ústavu na výkon trestu svedčí pre záver, že odsúdený doteraz vykonával trest odňatia slobody v podstate príkladne. Jeho správanie a vystupovanie je hodnotené na požadovanej úrovni a rovnako tak aj jeho „prístup“ počas pracovného zaradenia. Odsúdený prejavuje k trestnej činnosti kritický postoj, vinu si priznáva v plnej miere a uvedomuje si svoje pochybenie, pričom počas výkonu trestu odňatia slobody si aj plní svoju vyživovaciu povinnosť. Má tiež stabilnú sociálnu a rodinnú situáciu, keď so svojimi blízkymi udržiaval aj pravidelný kontakt, taktiež má riadne vytvorené pracovné návyky a bol dvakrát disciplinárne odmenený. Všetky tieto skutočnosti sú podľa názoru krajského súdu pre záver o splnení prvej materiálnej podmienky významnejšieho charakteru ako konštatovanie ústavu v hodnotení, že odsúdený vo voľnom čase nevyužíval všetky možnosti tráviť čas zmysluplne a aktívne, z ktorého dôvodu potom ústav na výkon trestu v podstate dospel k záveru, že len čiastočne plní stanovený program zaobchádzania, resp. len čiastočne preukazuje splnenie podmienok na podmiennečné prepustenie.

Pokiaľ ide o splnenie druhej materiálnej podmienky, krajský súd dospel k záveru, že všetky vyššie uvedené skutočnosti sú aj pozitívnymi predpokladmi pre úspešnú resocializáciu odsúdeného a výrazne znižujú riziko opätovného spáchania trestnej činnosti. Napokon i ústav na výkon trestu odporučil odsúdeného podmiennečne prepustiť s (probačným) dohľadom pri konštatovaní, že riziko recidívy trestnej činnosti je u neho nízke a resocializačná prognóza je u neho priaznivá.

Vo vzťahu k osobe odsúdeného taktiež nemožno konštatovať, že by mohla byť jeho náprava podstatne sťažená. Jeho trestná minulosť nesvedčí pre záver, že ide o recidivistu, keď jeho odsúdenia v registri trestov sa týkajú aj zbiehajúcej sa trestnej činnosti, ktorá mala byť za iných okolností prejednaná v jednom spoločnom konaní. Zásady ukladania trestov, konkrétne ukladania spoločných a súhrnných trestov, vrátane upustenia od súhrnného trestu, sú totiž spravidla v prospech páchatel'a, a preto je potrebné ich obdobne vyhodnocovať aj v prípade posudzovania predchádzajúcej súdnej trestnosti odsúdeného pri rozhodovaní o jeho podmiennečnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody. Z tohto pohľadu tak krajský súd dodáva, že odsúdený je vo výkone trestu odňatia slobody síce po druhýkrát, ale v registri trestov má aktuálne záznamy len o 2 „nezahladených“ odsúdeniach (ostatné odsúdenia sú zahladené, s účinkami, že sa na neho hľadí, ako keby nebol odsúdený, pričom tieto sa týkali aj už spomenutej zbiehajúcej sa trestnej činnosti, ktorá mala byť za iných okolností prejednaná v jednom spoločnom konaní), a to vrátane odsúdenia na trest odňatia slobody, ktorý aktuálne vykonáva.

Pri komplexnom vyhodnotení všetkých vyššie uvedených skutočností aj krajský súd preto dospel k záveru, že odsúdený nebude po prepustení na slobodu vzhľadom k jeho vybudovaným pracovným návykom, príslubu zamestnania, ktorý bol predložený súdu prvého stupňa, ale aj s ohľadom na jeho riadne sociálne zázemie a zabezpečené bývanie odkázaný na páchanie trestnej činnosti. Doterajší čas strávený vo výkone trestu odňatia slobody aj podľa názoru krajského súdu odsúdený využil na to, aby si uvedomil škodlivosť svojho konania, pre ktoré sa „ocitol“ vo výkone trestu odňatia slobody, pričom prejavil i odhodlanie zmeniť svoj život.

Preto je aj podľa názoru krajského súdu možné a dôvodné dať odsúdenému šancu preukázať, že sa napravil pred vykonaním celého trestu odňatia slobody. Z pohľadu vyššie uvedených skutočností a dôvodov sťažnosti prokurátora krajský súd nevidí „rozumný dôvod“, pre ktorý by zhodu v názore ústavu na výkon trestu a súdu prvého stupňa na možnosť podmieneného prepustenia odsúdeného bolo potrebné odmietnuť.

V zhode s názorom súdu prvého stupňa napokon krajský súd uvádza, že pozitívnemu rozhodnutiu o podmienenom prepustení odsúdeného nebránilo ani to, že aktuálne vykonáva trest odňatia slobody v ústave na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Zo žiadneho zákonného ustanovenia totiž nevyplýva zákaz podmieneného prepustenia odsúdeného, ktorý vykoná uložený trest odňatia slobody práve v takomto ústave, pričom povinnosťou súdu pri rozhodovaní o podmienenom prepustení je len prihliadnuť na to, v akom ústave na výkon trestu odsúdený trest vykonáva. Takéto „prihliadnutie“ však musí rovnako vyhodnocovať aj v kontexte iných okolností prípadu, a to jednotlivo i v ich súhrne.

Prokurátorovi je síce možné dať za pravdu, že neexistuje „záruka“, že odsúdený bude viesť na slobode riadny život, ale takúto istotu súdy rozhodujúce o podmienenom prepustení prakticky nemajú ani nemôžu mať nikdy. Súčasne ale nebolo možné prisvedčiť prokurátorovi v tom, že pre takýto záver nebolo možné mať ani dôvodný predpoklad. Z písomného odôvodnenia rozhodnutia súdu prvého stupňa, vrátane vyššie uvedených dôvodov rozhodnutia krajského súdu, práve naopak takýto dôvodný predpoklad jednoznačne vyplýva.

Krajský súd považuje aj určenie skúšobnej doby v trvaní 4 roky, ako aj uloženie probačného dohľadu nad odsúdeným a určenie jeho trvania na 2 roky po podmienenom prepustení odsúdeného na slobodu za súčasného uloženia povinnosti spočívajúcej v príkaze, aby sa počas probačného dohľadu zamestnal alebo sa uchádzal preukázateľne o zamestnanie, za primerané a zákonné vzhľadom na osobu odsúdeného, jeho pomery, spáchanú trestnú činnosť a ostávajúcu dobu výkonu trestu odňatia slobody (do 10.12.2022). Dĺžka skúšobnej doby, uloženie probačného dohľadu a plnenie uloženej povinnosti sú spôsobilé dovŕšiť nápravu odsúdeného aj na slobode a podľa názoru krajského súdu sú schopné dostatočne eliminovať možnosti opakovania protiprávneho konania odsúdeného pod hrozbou vykonania si zvyšku trestu odňatia slobody.

Z takto rozvedených dôvodov rozhodol krajský súd tak, že sťažnosť prokurátorky ako nedôvodnú zamietol podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por., pretože odsúdený spĺňal všetky zákonné podmienky na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.